

Toníkovo dilema

Informace pro rodiče: nahrad'te Toníka jménem svého dítěte. Vyprávějte pomalu a užívejte si čas se svým dítětem. Kurzívou jsou v textu uvedeny náměty na to, co u vyprávění můžete dělat. Tento text dítěti nevyprávějte.

„Je to táta? Není to táta?“ Malý Toníček je zmatený. Uši *(pohlad'te dítěti uši)* mu říkají, že je to tátův hlas. Kůže na tváři *(hladíme po tváři)*, ručičkách *(hladíme po rukou)*, nožičkách *(hladíme po nohou)* i bříšku *(hladíme po břichu)* ho ujišťují, že ruce jsou tátovy. Nos *(cvrkáme o nos)* čichá, čichá a na vědomí dává, že ten chlap voní jako táta. Akorát ty oči *(pohládíme oči)*. Oči protestují: „Táta vypadá jinak!“

Toník usilovně přemýšlí, jak to ve skutečnosti je. „Chová se úplně jako táta,“ hlásí vzpomínky. „Vždyť teď poklepává *(jemně klepeme do chodidel)* po mých nožičkách a pobrukuje ‘Kovej, kovej, kovářičku.’ *(povídáme říkanku „Kovej, kovej, kovářičku“, klidně celou.)* A před chvílí zase dělal paci, paci, pacičky *(povídáme říkanku „Paci, paci, pacičky“ a tleskáme s ručičkami)*.“ „Ale táta má vousy!“ křičí oči.

Toníček neví, co si má myslet, a tak začne dělat to, co umí každé malé dítě. Začne plakat. „Toníčku, neplač,“ povídá ten chlap a šimrá ho tváří po bříšku *(dáme pusku na bříško a lechtáme tvářemi)*. „Co to je?“ diví se Toníček, „to lechtá jinak než obvykle.“ A přidá na hlasitosti.

„To se divíš, že to teďka škrabká, co?“ pronese ten muž. „To je tím, že jsem si zastříhl vousy, takže teď trošičku píchám.“ Bum! Toníkovi spadl kámen ze srdce, až to zarachotilo. Záhada vyřešena! Pláč ustal, jako když ho utne. Toníček se usmívá a tatínek marně přemýšlí, co tak zvláštního udělal, že se synáček uklidnil.